

Em còn muốn đi nữa không?

Phải chăng, tình yêu cũng vậy sao, đến rồi đi, khắc sâu và xóa nhòa?

Phải chăng, có những thứ tưởng chừng như vẫn ở bên cạnh vẫn mãi mãi thuộc về ta nhưng hóa ra là không phải như thế!

1. Trở về - phố và những mùa xưa cũ

Hạ không thích mùa hè, không thích cái nắng chói chang và gay gắt của nó, cũng chẳng thích những cơn mưa vội vã đến và đi bất chợt. Hạ thích mùa Đông, se se lạnh, khẽ thu mình trong tấm áo khoác và khăn len mũ tất. Và để có ai đó khẽ tiếng dặn dò “Em nhớ mặc áo ấm vào nhé “. Dù Hạ chẳng bao giờ quên, nhưng nhiều khi vẫn cố tình. Cố tình để làm nũng nịu khi bên anh, người con trai trong một phố chiều mưa hun hút mà Hạ đã vô tình để vụt mất.

Hạ và anh yêu nhau, tình yêu bắt đầu như thế nào Hạ cũng chẳng nhớ rõ. Chỉ biết rằng, cái cảm giác chệnh choáng của tình yêu cứ đến rất khẽ, rất êm và trái tim cứ chẳng thể nào thôi thổn thức, cũng chẳng thể nào ngừng thương nhớ về anh. Hạ và anh yêu nhau, giữa mùa Đông có gió về hun hút. Rồi ngược đường hun hun Hạ và anh bên nhau, nhưng rồi cũng một mình Hạ ngược đường hun hút những ngày tháng đã qua.

Đôi khi, chỉ thấy lòng nhớ về một mối tình dường như đã xa, xa lắm rồi.

Cơn mưa đến bất chợt xối xả, Hạ trầm ngâm ngồi trong quán café, tự gọi cho mình một ly café trứng nóng. Nhìn dòng người hối hả qua lại, những vệt nước bắn tung tóe trắng xóa. Hạ khẽ rùng mình, cô ghét nhất cái cảm giác những giọt nước kia bám dính vào người. Một thứ cảm giác nhơm nhớp, dính dính đến khó chịu.

Hạ cũng ghét nước mắt, thứ nước bám nhẹ lên khóe mắt khiến cô đau. Không, trái tim và toàn thân cô đau khi khóc. Cô sợ, sợ cái cảm giác phải nhìn mọi thứ qua thứ nước mẩn mẩn và long lanh kia. Thế nhưng, cái cảm giác ấy vẫn cứ lặp lại khi nhớ về anh, người con trai đã rút hết máu trong tim cô. Và giờ, dường như cô có cảm giác rằng chẳng đủ can đảm để yêu thêm bất kỳ một ai khác.

Cách đây hai năm. Hạ đánh rơi tình yêu của mình trong một chiều bàng bạc. Chiều mùa Hạ nhưng lại se se lạnh như một chiều Đông, cơn mưa chiều vừa mới dứt chẳng đủ làm cho những đám mây xám bớt xanh xao. Hạ buông tay anh ra rồi thốt thức ” Nếu em muốn ra đi, liệu anh có đợi em quay trở về không? ” Anh nhìn Hạ, ngơ ngác. Mắt nâu khề chớp giấu đi một luồng mắt lạnh buốt nhìn cô. Cô sợ ánh mắt đó, nó giống như dao sắc lẹm cửa vào tim và cho đến giờ, sau hai năm, trái tim cô vẫn không ngừng nhức nhối.

“Nếu em muốn ra đi, thì em hãy cứ làm những gì em thích”. Hạ nghe lời anh bên tai. Cô khề nép mình vào ngực anh. Nước mắt mặn chát, mờ nhòe. Hạ khóc trong đau đớn, thà rằng anh cứ nói rằng anh muốn cô ở lại, thà rằng anh cứ nói rằng nếu cô đi thì họ sẽ chia tay, thà anh đừng lạnh lùng buông tay cô dễ dàng như thế.

Cô và anh còn có rất nhiều điều để nói với nhau, nhưng chẳng hiểu sao, mãi mãi vẫn là sự im lặng chết người ấy. Nhiều lần, cô muốn phá bỏ bức tường cao vờ vờ giữa anh và cô, để có thể cười có thể nói như ngày nào, có thể chia sẻ với nhau từ những câu chuyện nhỏ nhặt nhất. Nhưng, từ buổi chiều hôm đó, khi bàn tay anh gỡ khỏi những ngón tay đang đan vào tay cô, dường như từ đó giữa cô và anh đã không thể còn như trước được nữa.

Mọi thứ dần vụn vỡ, cô ra đi đến một bầu trời mới, rộng mở hơn, cao hơn. Nhưng trong tim đau đớn về một khung trời bỏ lại. Đôi khi đứng giữa dòng người xa lạ, cô giật mình, bỗng nhớ quay quắt một dáng hình xưa cũ. Tiếc nuối, nhưng mọi thứ cứ cuốn cô và anh ra xa nhau.

Như chiều nay, trở lại sau hai năm. Cô chợt nhớ mùa xưa, nhớ bàn tay ấm nóng của anh ngày ấy. Cô trở về không nói cho anh biết. Im lặng, cái thứ im lặng chết người mỗi khi cô nhìn thấy nick anh sáng lên trong listfriend. Cô im lặng, anh im lặng, hai năm tưởng chừng xa xôi vậy mà rồi mọi thứ cũng qua đi như một cơn gió thoáng qua.

Hạ nhìn điện thoại. Minh, đứa bạn thân gọi xem cô đã đến quán cũ chưa. Người duy nhất biết đến sự có mặt của cô lúc này.

- Mà về khi nào?

- Chiều qua. Hạ đáp tỉnh bơ.

- Vậy mà trốn biệt tăm chẳng nói cho ai biết. Nếu không nghe tiếng xe cộ ồn ào và tiếng người nói trên phố có lẽ tao nghĩ mày đang lừa tao.

Hạ cười, nhấp ngụm café. Rồi trả lời hết những câu hỏi dồn dập từ con bạn thân.

- Mày định bao giờ đi? Có ở lại đây không? Dạo này sao rồi? Yêu ai?

Cô từ tốn nói từng câu chuyện một, con bạn thân cứ thế sồn sồn như sợ cô có cánh và bay mất ngay được.

- Mày có gặp Khoa chưa?

Miệng Hạ đắng ngắt, rồi nghẹn lại khi nghe đến tên của người đó. Cười nhạt, Hạ lắc đầu.

- Hôm trước tao có gặp Khoa, vẫn đẹp trai phong độ như ngày nào, thậm chí trông còn chừng chạc hơn ấy chứ. Tiếc thật, thế mà hai năm rồi. Tao vẫn tiếc cho tình yêu của chúng mày. Giá mà hai đứa đừng có bướng bỉnh quá!

Cô cười, rồi đưa mắt liếc ngang không dám nhìn thẳng vào mắt Minh. Minh là đứa chứng kiến từ những ngày đầu Hạ và Khoa yêu nhau. Minh vẫn thường xuýt xoa rằng có lẽ hai người yêu nhau chính là duyên phận, hai người đẹp đôi lắm khiến Minh ghen tỵ. Thế mà, sau hai năm, vẫn ở đây Minh lại là người nói câu tiếc nuối cho cuộc tình ấy.

- Chủ nhật mấy đứa gặp nhau đi, tao sẽ hẹn Khoa.

Hạ lơ đãng nhìn trời, rồi khẽ gật đầu. Ngoài kia, nắng đã bắt đầu len lỏi qua những đám mây xám chiều rọi những vệt rơi rớt còn sót lại sau cơn mưa.

2. Ở lại - nơi tình yêu bắt đầu

Hạ bấm máy gọi cho Khoa, số điện thoại vẫn chẳng thay đổi trong suốt hai năm qua. Số điện thoại mà có thể chết đi hàng ngàn lần cô vẫn chẳng thể nào quên được. Hạ run run, bỗng dưng thấy mình chẳng có đủ mạnh mẽ và bạo dạn nữa.

- Alô. Tiếng đầu dây bên kia bắt máy, giọng nói vẫn quen thuộc ngày nào.

-....

- Alô, xin hỏi ai đấy?

- Là...em.

Đầu dây bên kia im lặng. Hạ im lặng, nghe như lồng ngực cô đang rung lên từng đợt.

- Em mới về hôm kia, anh có khỏe không? Giọng Hạ nghèn nghẹn. Tiếng đầu dây bên kia sau vài giây ngỡ ngàng rồi cũng đáp trả cô bằng giọng nói ầm áp như ngày nào.

- Anh vẫn khỏe. Em về, và bao giờ sẽ đi?

Bao giờ em sẽ đi ư? Hạ bối rối. Chẳng biết câu trả lời ấy sẽ như thế nào cả. Lần này trở về, cô đã xếp hết đồ đạc, chuẩn bị mọi thứ rời khỏi nước Anh, ngoái đầu nhìn lại và có cảm giác như cô sẽ chẳng quay trở lại nơi đó nữa. Nhưng, ở đây, khi cô trở về, liệu có điều gì khiến cô không còn muốn một lần nữa ra đi nữa hay không?

- Chủ nhật mình gặp nhau được không anh? Hạ đề nghị từ Khoa một cái hẹn.
.- Em nghe nói mấy đứa cũng tụ tập. Thêm một câu giải thích dù hơi dài dòng nhưng cô cũng nghe thấy đầu dây bên kia đã đồng ý.

Sáng chủ nhật.

Trời mùa hè trong và xanh đến lạ lùng. Hạ dậy sớm, mặc một chiếc váy trắng điệu đà. Điểm một chút son hồng, má hồng. Thời tiết ở Anh lúc nào cũng nhợt nhạt khiến cho nước da của cô trắng bệch. Nhưng hôm nay giữa phố cô thấy mình ửng sắc má hồng, và đôi môi căng mọng như những cánh sen mùa hạ.

Hạ đến quán Mùa Xưa, quán cũ của ngày xưa khi Hạ và Khoa vẫn thường ghé chân. Đó là một không gian yên bình, mát mẻ xa rời với những xô bồ và tấp nập ngoài phố.

Đám bạn đã đến từ lúc nào đang ngồi nói chuyện rôm rả, khi Hạ bước vào cả lũ ồ lên rồi hết đứa này đến đứa nọ tay bắt mặt mừng rồi hỏi han. Hạ đưa mắt

nhìn, Khoa ngồi một góc, trầm tư, thái độ không vồ vập chỉ khẽ gật đầu với cô rồi cúi xuống nhâm nhi cốc trà hoa. Hạ tám chuyện với lũ bạn, nhưng chốc chốc, ánh mắt cô vẫn đưa nhìn về phía ấy.

Khoa giờ đã khác trông anh chừng chạc hơn nhiều, nhưng liệu Khoa của ngày xưa có còn không? Hạ mông lung và lo sợ vì điều ấy.

Đám bạn lục tục ra về, Hạ đứng đợi bên đường định bắt taxi. Khoa lấy xe ra, đứng bên cạnh.

- Có muốn đi quá giang một đoạn không? Khoa cười với Hạ rất hiền. Cô bẽn lèn khẽ gật đầu.

Hạ ngồi sau xe Khoa, tay muốn vòng qua và ôm lấy anh nhưng có gì đó ngăn ngại. Giờ Hạ mới thấm thía cái cảm giác khoảng cách không phải là xa ở cùng trời cuối đất mà khi người ta đang ngồi bên cạnh nhau mà ngỡ như người xa lạ. Hạ nắm chặt bàn tay, run run và nhớ lại những ngày tháng cách đây hai năm khi anh và cô bên nhau vẫn còn nguyên những cảm giác yêu đương ngày nào.

Đêm Hà Nội mùa hè dịu dàng. Một cơn mưa vừa đổ xuống bất chợt rồi tạnh khiến cho đường phố mát mẻ như mùa Thu. Đám nước mưa còn loang loáng trên phố còn phản chiếu ánh đèn đêm xô bồ. Hạ hít một hơi sâu, chẳng biết nói gì với Khoa, và chẳng biết anh đang có cùng suy nghĩ như Hạ bây giờ không.

- Anh.... Dạo này vẫn tốt chứ!

- Mọi chuyện vẫn tốt đẹp cả. Còn em.

- À, em cũng... tốt.

- Vậy là được.

- Anh... giờ yêu ai rồi?

Khoa không trả lời câu hỏi của Hạ, dường như anh không muốn cô biết quá nhiều về tình trạng của anh lúc này. Hạ cũng thôi không hỏi nữa, cảm giác giống như họ chưa từng thân thiết. Dù trước đó anh và Hạ đã từng là bạn

trước khi yêu nhau, nhưng cái cảm giác lúc này là sự xa cách và lạnh lùng đáng sợ. Khoa rất biết cách giữ khoảng cách, cũng rất tử tế, chẳng hề vô vậ hay biểu hiện chút gì cho cô biết là anh phần nào đó mong chờ sự trở về này của cô.

Khoa dừng trước cửa nhà cô, Hạ bước xuống trao lại chiếc mũ bảo hiểm. Chiếc mũ đó có thể chẳng phải là dành cô nữa. Anh luôn chu đáo như thế, nhưng cô biết, có lẽ, sau hai năm, sau khi yêu thương và mọi thứ với Hạ trở nên xa cách thì đúng là anh sẽ cần một người khác yêu thương anh khi Hạ không còn ở đây. Hạ biết mình đã ích kỉ khi đã rời xa anh, nhưng, chẳng lẽ anh chẳng thể nào đợi cô lâu thêm một chút sao.

Trong tình yêu người ta có rất nhiều phép thử, vậy cô đã có hai năm rời xa anh và vẫn chẳng thể nào yêu một ai khác. Còn anh, chẳng lẽ anh không đủ nhẫn nại để vượt qua phép thử đó sao?

Cô nước mắt ngân ngấn nhìn Khoa trước khi anh định quay xe đi. Hạ lấy hết sức can đảm vòng tay qua eo anh. Thốn thụt:

- Anh...cho em ôm anh một chút thôi nhé!

Khoa im lặng, nghe nhịp đập của tim của Hạ đập lên lưng Khoa thật gần. Anh im lặng, không gian đêm im lặng. Chỉ có tiếng nấc của Hạ cất lên từng đợt nghe xót xa.

- Em vào nghỉ đi. Chúc em ngủ ngon.

Hạ buông tay khỏi anh. Vậy đó, anh vẫn cứ mãi vô tình với Hạ, vẫn là cái cảm giác này như hai năm trước. Vẫn là cảm giác anh không muốn che chở và ở bên cô. Hạ òa khóc, hương đêm mê mải.

Vậy đó, mọi thứ đã hết. Sau hai năm xa cách. Hai con người từng tưởng chừng như đã yêu và thuộc về nhau. Vậy mà hôm nay...

Hạ còn tiếc nuối cho mùa cũ, cho nơi tình yêu bắt đầu ấy có còn nữa hay không?

3. Phố Đăng

Hạ vẫn gặp Khoa cùng với đám bạn. Cả lũ biết Hạ về nên thường xuyên tổ chức rồi rủ rê cả hội đi ăn uống. Nhưng cũng từ hôm đó, Hạ phớt lờ anh, chỉ vài câu xã giao, một nụ cười thật gượng. Không dám đến gần Khoa kể cả trong những cuộc vui, anh và cô đều ngồi rất xa nhau. Có thể, ngồi cách xa như thế mới có thể nhìn thấy rõ ràng anh. Anh giờ đã rời xa cô như thế đó, ngay từ khoảng cách tưởng chừng như gần nhất.

Lần này, Khoa đến, đi cùng một cô gái. Đám bạn trầm trồ trước vẻ đẹp dịu dàng và vẻ bên lên của cô gái đó. Cô ấy khẽ nép mình sau Khoa. Nhìn cô ấy Hạ bỗng thấy chạnh lòng bởi ở cô không có được những điều ấy. Với Hạ, lúc nào cũng sống tự chủ, thích điều gì sẽ làm cho bằng được. Vì thế nên có những thứ mà Hạ đã đánh rơi ở nơi này 2 năm trước và giờ mảnh vỡ của nó vẫn còn cứa sâu vào tim Hạ.

Hạ thấy nghẹt thở, và đôi mắt bỗng chốc cay xè. Hạ thấy Khoa cười rất tươi và cả nụ cười bên lên của cô gái kia nữa. Bàn tay hơi hơi run run nhưng Hạ vẫn cố cầm lấy cốc nước lạnh toát và nốc cạn.

Hạ vào nhà vệ sinh, nước mắt cứ thế tuôn, cô cố gắng kìm lại cái cảm giác đau đớn này. Cảm giác như cô đã mất anh rồi. Anh đứng bên cạnh một người mới không phải cô. Anh đã thuộc về một nơi khác, nơi thế giới không có cô...

Tại sao cô không nhận ra cảm giác này từ hai năm trước khi cô ra đi. Tại sao cô không biết rằng từ khi anh gỡ tay cô ra khỏi bàn tay anh là cô đã mất anh thật rồi. Hai năm qua cô đã chờ đợi điều gì? Phải chăng cô đã lầm tưởng rằng cô ra đi nhưng anh vẫn còn thuộc về cô ư?

Hạ bỏ về trước. Nhắn tin cho Minh rằng cô có việc đột xuất. Lát sau, có vài cuộc gọi nhờ từ mấy đứa bạn nhưng cô tắt máy. Hạ tìm cho mình một quán café và bỏ trốn ở đó.

Không gian lặng đi...

Mùa hạ về chơi với trên từng con phố...

Giọt café đắng ngắt trong cổ họng...

4. Phép thử màu tím

Hạ bỏ Hà Nội đi sau cuộc gặp gỡ với Khoa và cô gái kia. Cô gọi cho Minh nhờ đặt vé đi Nha Trang, nói dăm ba câu rằng muốn đi du lịch rồi hỏi lịch để quay lại nước Anh. Dù sao, nơi này cũng chẳng còn gì để chào đón và mong đợi cô nữa. Cô muốn tìm một nơi khác để tránh khỏi cái nắng nóng và khó chịu, cái cảm giác ngột ngạt trong lồng ngực và cái cháy rát lên từng thớ thịt.

Hạ đến Nha Trang, nơi nắng và gió cũng cháy bỏng, nhưng dịu dàng hơn và khẽ khàng mơn man trên da thịt cô. Nơi này, cô chưa bao giờ đặt chân đến nhưng lại là nơi đầu tiên cô nghĩ tới.

Hạ ngồi trên biển, sóng biển dạt dào, bầu trời xanh ngắt và nắng vàng lung linh. Nơi này đúng là thiên đường. Đang ở đúng thiên đường sao mà lòng cô trống trải đến thế.

Cô nhìn biển, rồi nghĩ ngợi về những thứ đã qua. Hai năm và khoảng cách yêu thương đã nhạt. Hạnh phúc và ước mơ tìm lại tình yêu của mình giờ đã vỡ vụn. Có những thứ cô vẫn còn muốn nói, có những việc cô vẫn muốn làm với một ai đó mà không thể. Ôi, dường như cuộc đời này quá ngắn ngủi và yêu thương chẳng lẽ chỉ giống như những đợt sóng kia thôi sao, khẽ chạm bờ rồi lại đẩy ra xa, xa mãi?

Hạ bước chân trần trên cát, khẽ vẽ cho mình một trái tim, nhưng rồi khi cô còn chưa kịp ngắm nghía nó thì từng đợt sóng xô đến và xóa nhòa mất.

Phải chăng, tình yêu cũng vậy sao, đến rồi đi, khắc sâu và xóa nhòa?

Phải chăng, có những thứ tưởng chừng như vẫn ở bên cạnh vẫn mãi mãi thuộc về ta nhưng hóa ra là không phải như thế!

- Em đúng là đồ ngốc, ai lại vẽ trái tim lên cát như thế chứ!

Hạ giật mình, quay lại, khẽ dụi mắt. Hình như cô đang mơ, đúng rồi, chắc chắn là cô đang mơ chứ không phải là đời thực. Bởi Khoa, xa cách và đã không còn cười dịu dàng với cô như thế này nữa rồi.

- Em phải khắc vào tim nhau, còn vẽ trên cát, sóng và gió biển sẽ trôi đi.

Cô khẽ rưng rưng, bàn tay Khoa khẽ nắm lấy tay cô. Hạ cảm nhận rõ rằng đôi bàn tay ấm này của anh đang chạm vào da thịt mình. Rõ ràng, không phải mơ!

- Sao anh lại ở đây?

- Chẳng phải em nói rất muốn đến Nha Trang cùng anh sao?

- Còn cô ấy... thì sao?

- Em ngốc, anh còn chưa kịp giải thích gì mà. Đó là đưa em họ mới về nước, nó mới về nên anh rủ đi cùng cho vui. Định bảo hai chị em nói chuyện với nhau vì nó cũng mới từ Anh về.

- Anh... anh đúng là đồ ngốc.

Hạ ôm lấy Khoa và dấm thùm thụp vào ngực anh. Cô òa khóc nức nở, không phải là cảm giác đau đớn và tiếc nuối nữa mà lần này là cảm giác òa khóc trong hạnh phúc và được nức nở như một đứa trẻ nũng nịu được vỗ về.

Anh và cô đứng trước biển, trước sóng dịu dàng xô bờ. Hạ ôm lấy anh như sợ anh sẽ rời xa cô thêm một lần nữa. Trong mắt cô có nước mắt, ánh nắng chiếu xuyên và ánh mắt lấp lánh trong mắt cô. Hạ mở to mắt nhìn, bỗng thấy toàn cảnh xung quanh là một màu tím dịu dàng...

Và cô biết, trong tình yêu, có hàng trăm nghìn phép thử. Và dù, phép thử đó có đau đớn như thế nào thì nếu đó là một phép thử của màu tím thủy chung thì dù có xa cách và chờ đợi xa hay lâu đến bao nhiêu thì cô sẽ vẫn đợi.

- Em còn có muốn nhờ Minh đặt lịch đi Anh nữa không? Giọng Khoa ấm áp và kèm chút trêu chọc.

Hạ khẽ mỉm cười.

- Em sẽ đặt... nếu như có người đồng hành là anh.